

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝ ΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΩ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἐτήσιον Δραχμ. 3.
 Ἐξαμήσιον Δραχμ. 2.
 Τριμήσιον Δραχμ. 1.
 Ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

25 Ἰόδ. Καποδιστρίου 25 I
 (ἐπὶ τῆς πλ. Ἀνεξαρτησίας.)
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
 λεπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1903.

ἮΕΞΑ ΠΟ ΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασιλευε μέσα στῆς ἀστρωρω-
τισμένης νύχτας τὸ φῶς βασιλείου.

Ἐνα μυστήριο μιὰ ἀνέκφραστη ἀρμονία
ἦτανε χυμένο μέσα στὰ ἀπέραντα βῆθη τοῦ ἀ-
πείρου.

Καθὴ ζωὴ ἐφαινότανε στυμμένη ὡτὰν ἡ ψυχὴ
τῆς νὰ ἦτανε ὑποδουλωμένη εἰς ἓνα ὄνειρο μα-
γικό, ἢ βυθισμένη εἰς ἓνα συλλογισμό ἀτελείωτο.

Ἐνας φαινότανε πῶς ἦταν ὁ τρανώτερος θεὸς
κατὰ τῆς βουδῆς ἐκείνης ὥρας, πού μὲ μεγάλη
εὐλάβεια τὸν προσκύνανε ὁ κόσμος, ὁ ὕπνους

Αὐτὸς καὶ μόνος καθότανε ἀπάνου στὸ θρόνο
τῆς σιωπῆς, καὶ μέσα στὴ γλυκεῖα του ἀγκα-
ιὰ εἶχε κλεισμένη ὀλόκληρη τὴ πλάση, καὶ ἐρι-

λοῦσε μὲ τὰ ἐρροσὰ φίλια του τὰ μάτια τῶν
πλασμάτων τῆς.

Φωνὴ ἔεν ἀγροικηότανε ἑκάθε μάτι εἶχε κλείσει.
Μόνον στὸν Οὐρανὸ τ' ἀστέρια ἀγρυπνοῦσαν
ἀκόμη, σὰν ἀκοίμητοι φρουροί, πού φυλάγανε
τὰ γαλιανά του παλάτια. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπ' τὴ
ψηλὰ, ἓνα ἀργυρὸ καντύλι ἐφώτιζε μὲ ἓνα ξανὰ
θὸ φῶς τὴ σκοτεινὰ πού ἀπλωνότανε γύρω στ-
κοιμησμένη πλάση.

* *

Εἶχε κοιμηθῆ τῆς ἀνοιξὸς ὁ ψάλτης, καὶ τὰ
βόδα ἦσαν γερμένα εἰς τὸ στρώμα τῆς ἐρροσῆς.

Κοιμόνταναι τὰ πάντα. Κοιμότανε κι' ἡ κό-
ρη ἡ ὄμορφη, ἡ νεραϊδοπλασμένη.

Καὶ κοιμόταναι ἡσυχα ἡσυχα ἀπάνου στὸ μα-
λακὸ κρεβάτι τῆς, πού ἓνα κάτασπρο σεντόνι
σχεμάζονταν τὸ παρθενικὸ τῆς σῶμα, ἀφίνε ἀ-
σχετα τὰ κλόγμνα χέρια τῆς πού σὰν δύο ἐλό-
δροσοὶ κρῖνοι συμπλεκόσαντε ἀπὸ ἀπάνω ἀπ' τὸ
κεφάλι τῆς, πού τὰ ὠραῖά τῆς μαλλιά ἀρχίζανε
νὰ χύνονταναι ἀφθονα ἕως τοῦ ὤμου, καὶ τὸν
ἀρροπλασμένο λαιμὸ τῆς γαρβίζονταν τὸ ἀγγε-
λικὸ τῆς πρόσωπο.

Μιά χλωμή άχτιδα του Φεγγαριού εκύλισε σιγά σιγά άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο και τής έφίλησε τ' ό μέτωπο κρυφά. Άλλά ή κόρη δέν ένειωσε τ' ό διάργυρο εκείνο φιλι, και ή άχτιδα θαρρεύοντας περισσότερο, κατέβηκε χαμηλότερα στα σφαιλισμένα μάτια της και στα μισοκλεισμένα χείλη της και όργιάζοντας εκεί άπάνου στα ήερά του προσώπου της άνηθ, έχουσε τή γλυκάδα του φιλιού της με ένα ζωγραφιστό χαμόγελο που φανερώθηκε άνηίζοντας στην όψη τής κόρης.

* *

Η μορφή της έκαθρεύτιζε μια Ούράνια γαλήνη που διασκορπιέται στο πρόσωπο τότε μόνον όταν ή ψυχή είνε άραγμένη μες στο λιμάνι τής εύτυχίας.

Η κόρη κατά τή στιγμή εκείνη του ύπνου της διέυθνε τ' ό τιμόνι του βίου της εκεί που ή γλυκότερες έλπίδες έφούσκωναν τ' ά πανιά των πόθων της, εκεί που ό νοός της έφτερούγιζε με τ' ά μεγαλειότερα φτερά τής χαρής, εκεί που κάθε συλλογισμός της σ'έν τή μαγνητική βελόνη έγύριζε όλο προς τ' ό αυτό σημείο.

Είς τόν έρωτά της.

* *

Η κόρη όνειροούτανε. Έβλεπε ένα χρυσό όνειρο τόσο γλυκό, που θ' έπεθυμούσε ποτέ ν' ά μήν εζύπναγε· γιατί τ' ό όνειρο εκείνο τήν έφερνε εις έναν άλλο κόσμο εύχάριστο και πλειό μαγικό, που τόσο τόν ειχ' άγαπήσει και τόσο έπεθύμησαν ώστε ένόμ'ζεν ότι άν ποτέ ήθελε ζήσει πάρα πέρα από εκεί'ον, ή ζωή της θ' έσθουσε και ή εύτυχία της θ' χανότανε σ'έν καπνός.

Είς εκείνον τόν κόσμο πρωτογνώρισε τήν άνώτερη χαρά και άκουσε ένα άγνωστο χτυπόκαρδο ν' ά τινάξη με μια δύναμη άλλόκοτη, θεική, τ' ά νεανικά της στήθη. Καί ό κόσμος εκείνος; ό πολυαγαπημένος της και ζηλευτός δέν ήτανε τίποτε άλλο, παρά μια άλυσσιδα από ώραϊα έπεισόδια του πρώτου και τρυφερού έρωτά της.

Έκει μέσα εις τ' άνοσοπαρμένο περιβάλι του ειχε εύρει τ' ό φάρμακο που έμποδίζει τ' ό χρόνο ν' ά σκεπάξη με στάχτη τ' ά περασμένα και ν' ά σβένη κάθε ένθύμησι, και ειχε ποτισθ' με τ' ό νερό τής λησμονιάς που κάθε τόσο και λιγάκι, έχου-

νότανε σ'έν από κρουστάλλινη βρυσούλα άπό τ' ά δυό της μάτια.

* *

Έβλεπε εις τ' όνειρό της, ότι εδιάβαζε ένα γράμμα από τόν ξενητεμένο της Λάμπη, που τής έγραφε, πως ή ζωή του μοιάζει με ποταμάκι που τρέχει ήτυχ μετ' ά άνθισμένα βερόνιες, όταν θυμάται τήν άγάπη της τήν όποι'ά έχει για τριφή του στην ξενιτιά και τ' ό πρώτο ξ' ύπερνο φιλι της κατά τόν άποχαιρισμό τους, τ' ό όποι'ό έχει για τή μεγαλύτερη παρηγοριά στη μοναχιά του, και ότι όσο πλησιάζουσε ή ήμέρες που θ' ά γυρίσει κοντά της, τόσο του φαινονται χρόνια ή ώρες που τής κυλάει μια προς μία σαν θεώρατα βουνά που πρέπει ν' ά περάση για ν' ά συντομήση τ' ό διαστημα του χρόνου.

Εύτυχία μου, άν ό Θεός θέλη αυτό θ' ά είνε τ' ό τελευταίο μου γράμμα και πιστεύω ν' ά φιλήσω γρήγορα πάλι τ' ά γλυκά σου μάτια, που τ' ό ρα κάθε βράδυ τ' ά φιλω με τής άχτιδες του Φεγγαριού.

* *

Η ώραϊα κόρη τελειώνοντας τ' ό γράμμα έτελειώσε και τ' ό όνειρό της και άργ' άργ' ξεφεύγει ένα; άνασασμός από τ' ά κεράλλινα χείλη της άνάλαφρος ώσαν θυμιάσμα, ώσαν εύωδιά που βγαίνει μέσα από όροσερά βερόδουλλα.

Άμέσως ξεπλέκει τ' ά χέρια της στριφιογυρίζει τ' ό κεράλι της, άνοίγει τ' ά μάτια της ξυπνάει· ήταν όνειρο ! !..

Άρίνει ένα στεναγμό και καρφώνει τ' ά μάτια δ'άλυγχα άπάνου στο Φεγγάρι, για ν' ά δεχτούνε τ' ά φιλιά που τής έστειλε ό άγαπημένος της Λάμπης.

Βασίλειος Κόρτζας.

ΑΧ !..

Είς τόν φίλον μας Α.Χ. νεζίνι τις προσέφερον ώς δώρον μανδύλιον εις τήν άκραν του όποιου ειχε κεντήση τ' ά αρχικά του όνόματός του...

— Εύχαριστώ, τή άπεκριθή ό νεός, και δέν θέλω ποτέ λησμονήση ότι μοι προσέφερατε δώρον, έν... ΑΧ!!

ΑΓΡΙΟΛΟΓΑΟΥΔΑ

ΚΑΡΔΙΑ-ΘΑΛΑΣΣΑ

—ο—

Τή θάλασσα π' ός μοιάζει ή άπονη καρδιά σου στήν άστατη ματιά σου κυττώ τήν τρικυμιά.

—*—

Παντού φουρτούνα ζάλη τ' ό βλέμμα σου σκορπάει σ'έν ν' ά θελε ν' ά φάν τόν κόσμ' όλο με μια.

—*—

Η άμοιση καρδιά μου με καϊκάκι μοιάζει που όλο τ' ό πειράζει ή φουσκοθαλασσιά.

—*—

Ός ότου τής καρδιάς σου τ' ό καταχθόνιο κύμα τ' άνοίγει εύθύς τ' ό μνήμα σ' έ δόλια προδοσιά.

Πάρος.

Γιάγκος Ζάννος.

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

IV.

Έμπροσθεν τής χριστιανικής στρατιάς όρθούνται εις φωτεινό όρίζοντα τ' ά τείχη τής Σεβίλλης κάτωθεν τ' άνω όπίων άνακύπτουσιν οι ειθαλείς κήποι. Έκ του μέσου των πυκνών φυλλωμάτων λαμπυρίζουσιν οι λευκοί έξώσται, πανήφυλοι μιναρέδες και ό γιγαντώδης σκοπός, όστις εκ του έναερίου ύψους του ρίπτει φωτεινούς σπινθήρας, παραγομένους εκ των άκτίων του ήλιου,

του προσπίπτοντος επί των τεσσάρων χρυσών σφαιρών, αϊτινες εκ του στρατοπέδου των Χριστιανών φαίνονται ώς τέσσαρες φλόγες....

Τ' ό τελημήρον του δόν Φερδινάνδου κίνημα προσείλκυσε σ'όχι μόνον τους ένδοξότερους πολεμιστάς τής χερσονήσου αλλά και ξένους έτι εκ μακρουνών χωρών, όστινες ήλθεν δια ν' ά ένωθούν με τόν ήρωϊκόν βασιλεία.

Διά του συμύρματος των διαφόρων στοιχείων δύναται τις ν' ά λάβη ιδέαν τής πολεμικής καταστάσεως εις ήν εύρίσκετο ή αύτοσχέδιος πόλις.

Καθ' όλα; τ' άς διευθύνσεις κυκλοφορεί πλήθος στρατιωτών, όμιλούντων διαφόρους διαλέκτους, ένεδουμένων κατά τ' ά έθιμα των τόπων των και ώπλισμένων κατά τήν ιδίαν αυτών άρέσκειν. Έδ'ω χωροδεσπόται κεκηνηότες εκ τής μάχης κάθηται επί θρανίων εκ κέδρου πλησίον τής θύρας τής σκηνής των και παίζουσι τ' ό προσφιλέ των τ' ά βλι, έν'ω οι θεράποντες τ' άς χύνουσιν είνον έντός των άργυρών ποτηρίων. Έκει στρατιώται τινές έπορευόμενοι μια; στιγμής άνέσεως διορθώνουσι τ' ά βεβλαμμένα εκ τής τελευταίας συγκρούσεως όπλα των. Άλλοι οι έπιδειξιώτεροι σκοπευτά τής στρατιάς σκοπεύουν σημείον τι όπερ καλύπτουσι βελών, υπό τ' άς έπευρημιάς του πλήθους θαυμάζοντας τήν έπιτυχίαν των. Φαντασθήτε τόν θόρυβον των τυμπάνων, τους ήχους των σαλπίγγων, τ' άς επικλήσεις των πλανοδίων έμπερών, τήν σύγκρουσιν του σιδήρου προς τόν σιδηρον, τ' άς ψαλμοδίας των μυθολόγων, όστινες δια διηγήσεως έκπληκτικών άνδραγαθημάτων αιχμαλωτίζουν τήν προσοχήν και τ' ά ισχύον βαλάντιον των στρατιωτών, τ' άς φωνάς των κηρύκων και τ' άς αλλους θορύβους άτυμψώνους και άρρυθμους και θέλετε συμπληρώσει τήν εικόνα του Χριστιανικού στρατοπέδου.

Ο Κόμης τής Γουάρες συνοδευόμενος υπό του ύπασπιστου του διήρχετο τους όμιλους σιυθρωπός και σιωπηλός, ώσει ουδέν άντικείμενον προσείλκυε τήν προσοχήν του, ουδέις θόρυβος έφθανεν εις τ' ά ότά του.

Έδ'άδιζε μηχανικώς ώς ύπνοβάτης, του ύπσιου τ' ό πνεύμα ταρασσεται εις τους κόσμους τ' ά έν όνειρων.

Ουχι μακράν τής σκηνής του βασιλέως έν τ' άμέσ'ω κύκλω στρατιωτών, πολιτών,

ὕπνρητων, θεραπόντων, ὅτινες ἠρεῶντο κειμή-
νότες καὶ συνωστίζόμενοι διὰ τὴν ἀγοράσασιν τὰ
εὐελεθὰ πράγματα ἅτινα ἐπώλει, εὕρισκτο ἐν
παράδοξον πρόσωπον.

Ἰμείαζε μὲ προσκνητήν καὶ μὲ θυματο-
πιάν.

Ὅτε μὲν διηγείτο, ὅτε δὲ ἀπήγγελλεν. Ἄλλοτε
εἰς τοὺς εὐλαθεῖς λόγους ἀναμίγνυεν ἱστορίας ζω-
ηράς, ἄλλοτε ἠστείζετο καὶ ἐτραχίλει.

Ἐντὸς τῶν ἀπείρων δισσακίων, ἅτινα ἐξήγε-
τῶντο τῶν ὄρων του εὕρισκοντο φύσιν μίσην
μύρια διάφορα ἀντικείμενα, ταινίαι, ἄγια χει-
ρόγραφα κεκαλυμμένα ὑπὸ ἑβραϊκῶν λέξεων, αἰ-
τινες ἦσαν αὐταὶ αὐταὶ αἱ λέξεις — ὡς ἔλεγε
— τὰς ὑπὸ τῶν Σολομῶν ἀπήγγειλεν ὅτε ἔδρευε
τὸν ναὸν, προφυλακτικὰ κατὰ μεταδοτικῶν ἀ-
σθενειῶν! βέλαντι δυνάμενοι νὰ συγκελλήσωσιν
ἄνθρωπον κοπέντα εἰς δύο, εὐαγγέλια, μυστήρια
διὰ τὴν ἀγαπᾶται τις ὑπὸ τῶν γυναικῶν...

Ὁ Κόμης τέλος ἔφθασε πλῆσιον τοῦ ἡμίλου
τοῦ προσκνητοῦ, καθ' ἣν στιγμήν ἤρχιζε νὰ ἐν-
τείνῃ εἶδος τι μανδολίνου, ὅπερ θὰ συνάδουε μὲ τὰ
Λυπυρά του Τραχυδία. Ἀφ' οὗ λαιπὸν ἐδέδει-
ώθη ὁ παράδοξος τραχυδιστὴς, ὅτι ὁ συντροφός
του ἀπίσπασε καὶ τὸ τελευταῖον μ α ρ α β ἔ ν -
τις ἐκ τῶν ἀκρατῶν του ἤρξατο ψάλλων διὰ
φωνῆς ἑρρίνου μονοτόνου καὶ θρηνώδους ἄσμα τι
λῆγον μὲ τὴν ἰδίαν ἐπαδόν.

Ὁ Κόμης ἐνέτεινε τὸ εὖς.

Δὲν ἠπατάτο. Ὁ τίτλος τῆς Ἱστορίας συ-
νέπιπτε μὲ τὰς πενήτους σκέψεις αἰτινες ἐπλή-
ρουν τὴν ψυχὴν του!

Τὸ ἄσμα, καθὼς εἶχεν ἀναγγεῖλαι ἡ τραχυ-
διστὴς ὠνομάζετο «Τὸ τραχυδία τοῦ Πηλαμῆνου
Χεργιοῦ.»

(Ἐπεταὶ εὖ τέλος)

Ἐπισημειώθη.

Συγγραφεὺς τις εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν φίλης
του ἣν εὕρισκει κοιμωμένην.

— Συγγνώμη, τῇ λέγει, κυρία σὰς ἐξύπνησα.

— Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ἐκείνη, καθ' ὅσον ὁ ὄ-
πνος μου ἦτο ἰδιοκτησία σας.

— Πῶς!

— Μάλιστα, διότι μὲ ἀπεκοίμισεν ἡ ἀλόγητος
τοῦ συγγράμματός σας.

— Λυπούμαι τοῦ δὲν ἔτυχεν νὰ εἴθε ἐξυπνεῖς
ὥστε νὰ τὸ ἔχῃτε ἤδη ἀναγνώστη καὶ ἀκούσω τὴν
κρίσιν σας.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

ΑΓΝΩΣΤΗ

Ποτὲ δὲ σὲ ἀντικρίσασαε τὰ μάτια μου

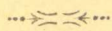
Μὰ ὁ νοῦς μου σὸ πλευρὸ σου τρέχει

(αἰώνια

Καὶ ζοῦμε ταιριαστὰ — κ' εἶνε τριγύρω

(μας

Τριαντάφυλλα κα' ἄνθοι καὶ χελιδόνια...

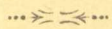
Ποτὲ δὲ σὲ ἀντικρίσασαε τὰ μάτια μου

Μὰ ὁ στίχος μου τὸ δρόμο σου ἔχει πάρει

Στῶν ἄστρον τὸ ἀντιλάμπισμα σὲ ἀγκά-

(λιασε

Καὶ ἔχει ἀπὸ σὲ παρμένη ὄλη τὴ χάρι...

Ποτὲ δὲ σὲ ἀντικρίσασαε τὰ μάτια μου

Μὰ εἶνε ἡ ψυχὴ μου πάντοτε μαζί σου,

Τοῦ ἀγνώστου τὸ ἀνηξήγητο μᾶς ἔδεσε

Καὶ ζῶνει μας τὸ φῶς τοῦ Παραδείσου!...

Θρασ. Ζωϊόπουλος.

Ἡ ΤΗΣ ΕΙΡΚΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Μ ε λ. ἔ τ η)

Ἀφιερῶνται τῷ σεβαστῷ μοι κα-
θηγητῇ κ. Γ. Μιστριώτῃ

Ἡ φυλακὴ ἢ πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἀτά-
κτων καὶ παρανομούντων ἐπινοηθεῖσα, ὑπῆρξε
πολλάκις καὶ καιρῆς ἐξευγενιστικῆς καὶ ἀλη-
θῆς ὑπερόχου λογοτεχνίας, ἢ ἡ ἀξίωσις, ὅπως
συγκαταρροθμῆται μεταξύ τῶν ἐξουχουσῶν λογο-
τεχνιῶν, εἰάν λάβωμεν μάλιστα ὑπ' ὄψει τὰς
περιστάσεις, ὑπ' αἷ αὕτη παρήχθη — καὶ αἰ-
τινες ἦσαν αἱ μάλιστα ἦττον εὐνοϊκαὶ πρὸς
τοῦτο, — καὶ τὴν σύγχρονον περιόδον, ἣτις δὲν

ἦτο αὐτῶν ἀξία, εἴηαι ἡ μεγαλύτερα καὶ δι-
καιότερα παθῶν.

Καὶ ἂν μὴ προτάξωμεν τὸ δευτέρον αἰετοτε
τῶν ἐκκεῖθεν τοῦ κόσμου, καὶ ἂν μὴ μνημονεύ-
σωμεν τοῦ μεγίστου λογοτεχνικοῦ τῆς εἰρκατῆς,
πρῶτοντος, τοῦ ἀπροσπέλαστου ὕψους ἔργου, τοῦ
ὑπὲρ τῆς ἀθανάσιας τῆς ψυχῆς διάλογον τοῦ
Σωκράτους, ὃ λεγόμενος τότε μόνον, καὶ ὃν διέ-
σσεσε τὸ κρυφωμὰ τῶν φιλοσόφων, ἡ ἀθάνατος
γραφὴ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Πλάτωνος, πολλὰ
ἄλλα ἔργα ἐν τῇ εἰρκατῇ παραχθέντα, ἐν τῇ φυ-
λακῇ γεννηθέντα, ἐπ' ἴσης ὥραϊα θὰ εὕρωμεν
λογοτεχνίαν ὄλην μόνον ἀποτελοῦντα.

Ἡ Παρηγορία τῆς Φιλοσοφίας, τὸ συγγραμμὰ τοῦ Λατίνου φιλοσόφου
τῆς Ε'. ἐκατονταετηρίδος, δύναται κάλλιστα
νὰ εἰσέλθῃ ἐν τοῖς πρώτοις, ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ-
τω, ὁ Κόμης Κίνζλεϋ (Kingsley), καλεῖ τοῦτο
«εὐγενὲς ἔργον» καὶ ὁ μέγας κριτικὸς ἱστορικὸς
τῆς Ἀγγλίας Γίββων (Gibbon) ἀχρυσῶν τό-
μον εὐχὴ ἀνάξιον ἀπασχολίας τοῦ Πλάτωνος ἢ
τοῦ Κικέρωνος.

Μέχρι τοῦ ΧΙΥ αἰῶνος, τὸ βιβλίον τοῦτο ἐ-
τάσσετο μεταξύ τῶν ὀρίστων κλασσικῶν, καὶ
παρὰ τοῖς λογίοις τῶν χρόνων τούτων μόνον
κατόπιν τῆς ἰερᾶς βίβλου ἐτίθετο. Καὶ ἡμεῖς,
εὐχ' ἦττον, σήμερον ἐπισκεποῦντες καὶ ἐρευνῶντες
τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὗ, τριακτὴν φήμη
τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπέστησε, καὶ ἡμιλογιῶντες,
ὅτι ἡ περίοδος αὕτη ὑπῆρξεν ἀξιοσημειώτως διὰ
τὴν λογοτεχνικὴν πτωχείαν διὰ τὴν γραμμα-
τικὴν αὐτῆς στείρωσιν, παραδεχόμεθα ὡς ἄ-
ξιον καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν, καὶ κατὰ τοῦτο
μᾶλλον, καθ' ὅτι τοιοῦτο βιβλίον παρήχθη ἐντὸς
φυλακῆς.

Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, Ἀνήσιος Μάνλιος Σε-
βερίνος Βοῆθιος (A. M. Severinus Boethius), ἠ-
ξιώθη κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ αἰῶνος
ἐκείνου ἀγιότητος, ἠθεωρήθη ὡς μάρτυς, ὡς φί-
λος τοῦ ἀγ. Βενεδίκετου, ὡς ἡ αἰτία ἐνὸς θαύμα-
τος καὶ ὡς συγγραφεὺς πολλῶν θεολογικῶν πρᾶ-
γματειῶν.

Ἡμεῖς περὶ τοῦ Βοῆθίου, γινώσκουμεν, ὅτι δι-
κρισεῖς ἐπιμελητῆς τῆς αὐτῆς τοῦ Θεοδώριχου,
τοῦ βασιλέως τῶν Γόθων, τοῦ καταστήσαντος
τὴν Ρώμην ἔδραν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, μετε-

χειρίσκατο ὄλην αὐτοῦ τὴν εὐγλωττίαν ὑπὲρ τῶν
καταδυναστευμένων καὶ ἠσκήσατο τὴν παρὰ
τῷ Θεοδώριχῳ ἐπιτροπὴν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ χώρας,
ἀκούμενος νὰ προφυλάττῃ αὐτὴν ἀπὸ μεγαλυ-
τέρων τινὰ δυστυχιῶν.

Ἡ ἄρετος καὶ ἀνυπόκριτος ἀγάπη πρὸς τὴν
δικαιοσύνην, ἠνάγκαζε τὸν Βοῆθιον νὰ ἡμιλῇ
μετὰ παρηγορίας, μετὰ ζήσεως καὶ δυνάμεως ρη-
τορικῆς ἐξουχου κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων, καὶ κατὰ
τῆς κακοδικικησίας τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα βερ-
θῶρων. Τοῦτο ὅμως ἐξήγειρε τὴν ὀργὴν, ἡ
ἄγνωστος αὐτοῖς εἰλικρίνεια αὕτη ἐκίνησε τὸν
μολον αὐτῶν καὶ ἡ πεθουμένη δυστυχῶς ὑπ'
αὐτῶν τῆς ἐκδικήσεως ὄρα δὲν ἐβράδυνε καὶ
ταχέως ἡ ἐπιζητουμένη εὐκαιρία ἐπῆλθεν.

Ὁ Ἀλβίνος ὁ συγγραφεὺς καταγορεῖται ἐπὶ
προδοσίᾳ, ἀλλ' ὁ ἱπποτικὸς Βοῆθιος καθίσταται
ὑπερασπιστῆς αὐτοῦ ἡ ὄθεν ὅμως ἐπακολουθή-
σα ἀμειβῆ τούτου καὶ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Συμ-
μάχου, φέρει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν.
Γὰρ προσαχθεῖσας ἐπιστολάς ὁ Βοῆθιος ἀποδει-
κνύει πλαστὰς, ἀλλὰ μάρτην, τοῦ Θεοδώριχου τὸ
πνεῦμα ἐθλητηριάζου καὶ οὕτως ἐπῆλθεν ἡ
σκληρὰ κατὰ τοῦ φιλοσόφου θανατικὴ καταδίκη,
ἣτις καὶ σκληρῶς ἐτελέσθη.

Ἡ ἀναμύρωσις, ἐν Ἀγγλίᾳ παρήγαγε πολ-
λοὺς λογίους συγγραφεῖς καὶ καλοὺς λογοτέχνας
ἀλλ' ὀλίγοι ἐκ τούτων ἠδυνήθησαν νὰ παραγά-
γωσιν ἔργα, ὡς τὸ ἐν τῇ φυλακῇ συγγραφέν ὑπὸ
τοῦ Ἰωάν. Φρύθ (John Fryth). Γεόμενος οὗτος
ὕπερτος, ὡς ὑπαδὸς τῆς Λουθηρανικῆς αἰρέσεως
ἀπελάθη κατ' ἄρχα: ἐκ τῆς Oxford εἰς τὴν Γερ-
μανίαν ὑπὸ τοῦ Wolsey ἐνταῦθα συνεδίσθη διὰ
φιλίας μετὰ τοῦ Τυνδάλ (Tyndal) μεθ' οὗ μετ'
ὀλίγων ἐξέδοτε ἀπάντησιν εἰς ἔργον τοῦ Θωμᾶ
Μῶρ (More), περὶ τῆς «δεήσεως τῶν ψυχῶν» καὶ
ἑτέρων κατὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν πρὸς ὑπε-
ρήσισιν τοῦ Καθαρητισμοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου
Φίσερ (Fisher) καὶ Ραστῶλ (Rastall) ἐκδοθέν-
των ἐπανελθόντος ὅμως τοῦ Φρύθ, ἐν Ἀγγλίᾳ
καὶ παρασχόντος πάλιν δειγμάτα τῆς μεγίστης
εὐφυΐας αὐτοῦ καὶ δυνάμεως περὶ τὸν χειρι-
σμὸν τοῦ καλῆμου ἐνεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Μῶρ,
ὅστις ἦτο τότε ἀρχικαγγελάριος, εἰς τὴν εἰρκατὴν
τοῦ Λονδίνου.

Ἐνταῦθα καθειγμένοις ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ

τῆς εὐχαριστίας, εἰς ἣν ὁ Μῶρ ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσει, διότι ἡ πραγματεία τοῦ Fryth ὑπε-
ξαιρηθεῖσα ὑπὸ τινος ράπτου Holt, τῆς δια-
ταγῆ τοῦ Μῶρ ἀπεστάλη εἰς αὐτόν. Τοῦ Φρύθ
ἡ ἀνταπάντησις, ἐν ἐξετάσωμεν, ὅτι ἐγγράφη
ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἄνευ βιβλίων πρέπει πάντως
νὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὡς μέγαν ἀγῶνα μεγίστην
πελομοθίαν ἐνδείξιν, ἀφοῦ μάλιστα αὕτη, ἐν
ταῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτοῦ, περιλαμβάνει καὶ τὰς
μαρτυρίας τῶν πατέρων.

Οἱ ἐπισκόποι ὁμῶς τότε, παρέδωκαν αὐτόν εἰς
τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν καταδικάσαστες εἰς τὸν
θάνατον διὰ τοῦ πρὸς θάνατον.

Εἶναι εὐχάριστον οὖν ἤπτον ὁμῶς καὶ ἰκανο-
ποιητικὸν σῆμα νὰ γινώσκωμεν, ὅτι τὸ μαρ-
τύριον, ὅπερ ταύτη ἐπηκολούθησε, δὲν ἐπεδοκιμά-
σθη ὑπὸ τῆς χώρας. Τὸ κοινοβούλιον ἐψηφίσαστο
ἀμέσως νόμον, δι' οὗ ἐθεωρεῖτο παράνομος ἡ κατὰ
τῶν αἰρετικῶν, ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων ἐπίθεσις
(*Ex officio*), ἀξιώματι μόνον.

Καθ' ὃν χρόνον, ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὁράγγης
ἀπεπειράτο τοὺς τελευταίους ἀγῶνας κατὰ τῶν
Ἰσπανικῶν δυνάμεων, καὶ προσήγγισε τῶν μα-
χῶν τὸ τέμα, ὃ ἐν ταῖς Κάτω χώραις πολεμῶν
ἀρχηγὸς τῶν Ἰσπανικῶν στρατειῶν οὐκ ἄλλο
πρὶνχιψ Πάρμα, ἐν τῇ ἐκπελορηκῇ τῆς *De la*
Noue, ἀπώλεσεν ἕνα τῶν ἀνδριστερότερων αὐτοῦ ἀ-
ξιωματικῶν, ἀλχηλωτισθέντα ἐν τῇ περὰ τῆς
Ingelmuuter μάχῃ. Ἡ προσωπικὴ ἀξία τοῦ ἀ-
ξιωματικοῦ τούτου, ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τοῦ
πρὶνχιπ Πάρμα καὶ τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ὁ-
ράγγης, διότι ὅτε ὁ πρῶτος προσέφερε τὸν κό-
μιτα Ἐγμόνδον καὶ τὸν *De Selles* πρὸς ἀνταλα-
γὴν, ὁ δεύτερος ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ
ἀνταλλάξῃ λέοντα μὲ ὅσους πρόβατα.

Καὶ ὁμῶς, ὁ λεοντόκαρδος πολεμιστὴς εὗτος
ἐφυλακίσθη εἰς τὴν εἰρηκτὴν τοῦ φρουρίου τῆς
Λιμβούργης (*Limburg*), ἐνθα μόνον ἐν μικρὸν
διάνοιγμα ἐπὶ τῆς στέγης ὑπῆρχεν, ἐκπέμπον ὀ-
λίγον καὶ ἀμυδρὸν φῶς, πολλὰν ὁμῶς βροχὴν
καὶ γιῶνα καὶ ἀνεμον, ἐν ᾧ τὸ δάπεδον ἐφ'
οὗ εὐρίσκατο ἤτο ἡ κατοικία μυῶν καὶ βλαστάν-
των, καὶ ἄλλων ἀπεχθῶν ζωῶν καὶ ἐντόμων
ἐνοχλητικῶν.

Ἐνταῦθα, δὲ ὁ εὐγενὴς πολεμιστὴς ἐν ται-
αύτῃ εἰρατῇ συνήθετο τοὺς πολιτικούς καὶ
στρατιωτικούς αὐτοῦ λόγους, ἐσχολίκατε πολλὰ

τοῦ Πλουτάρχου ἔργα καὶ ἀναριθμητοὺς ἄλλας
σημειώσεις ἐπὶ πολλῶν ἄλλων συγγραμμάτων
ἐπιμήσατο.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ἰωάννης Χριστοφόριος.

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ**

Ἰσόμερον φεβερὸν ἔχρυσι τὰ ἀνοικτὰ
χρῶματα ἐναντίον τῶν μικρο-
βίων. Γερμανός τις ἰατρός πα-
ρατηρεῖ ὅτι ἐπὶ τοῦ μαύρου καὶ ὄχρου χρώ-
ματος τὰ μικροβία εὐρίσκουσιν εὐάρεστον δια-
μεινῆν καὶ αὐξάνονται καταπληκτικῶς, ἐν ᾧ ἐπὶ
τῶν ἀνοικτῶν χρωμάτων δὲν δύναται νὰ παρα-
μείνωσι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θνήσκουσι. Προ-
σέχετε λοιπὸν τὰ χρώματα· ἀποφεύγετε τὰ μαύ-
ρα καὶ ὄχρα χρώματα ζητεῖτε τὰ ἀνοικτὰ ἀφ'
οὗ ἐμάθατε ὅτι καὶ τὰ μικροβία ἔχρυσιν ἰδιοτρο-
πίας!

Τὰ καλλίτερα

σιγάρα μέχρι τοῦδε ἐξη-
ρίζοντο τὰ Αἰγυπτιακά,
τῆς Ἐάνθης, τῆς Καθά-
λας, κτλ. πρό τινος ὁμῶς ἐν Νέξ Ἰόρκῃ ἀνε-
πτύχθη νέον εἶδος τεχνητοῦ καπνοῦ τὸ ὁποῖον με-
θλον τὸ παράδοξον τῆς προελεύσεώς του ὑπερτερεῖ
ὅλους τοὺς φυσικοὺς καπνοὺς. Ἐντὸς χυμοῦ κα-
πνοῦ βυθίζουσι φύλλα χάρτου τὰ ὁποῖα εἶτα
τὰ θέτουν εἰς πιστήρια, ὑπὸ τῶν ὁποίων κοπτον-
ται ἐν εἴδει φυσικῶν φύλλων καπνοῦ.

Τὰ σιγάρα αὐτῶν εἶνε εὐγεστώτατα καὶ ἐμ-
περιέχουσιν ἐλάχιστον ποσὸν νικοτιανῆς.

Κατάντησε

σχεδὸν νόμος, πᾶσα ἀσθένεια
πᾶσα ἰδιοτροπία, καὶ ἰδίωμα
νὰ ἔχη τὸ μικροβίον του. Ἐ-
ται δικαιολογεῦνται καὶ μερικὴ τοὺς ὁποίους
μέχρι τοῦδε ἐνομιζάμεν ὅτι ἐξ ἰδιοτροπίας δὲν
θέλουν νὰ ἐργασθῶν· δὲν πταῖσιν!.. καὶ ἡ τεμ-
πελιά ἔχει τὸ μικροβίον τῆς καὶ προσβάλλει
τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ τρέχοντα ξυπόλυτα· τὰ δὲ
διακριτικὰ τοῦ μολύσματος τούτου εἶνε ὅτι φου-
σκῶνται τὰ μάγουλα καὶ λεπτύνονται οἱ πόδες·
ἀπαξ δὲ τις προσβλήθῃ ἢ φέρῃ ἐφ' ὄρου ζῶης τὸ
ἐπὶ κράτον τοῦτο μικροβίον.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ὅτε ἡ Παλλάξ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν μυθολο-
γίαν ἐξήρχετο τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς πρὸς τιμὴν
τῆς ἡ Γῆ παρῆγε τὸ ρόδον πάλλευκον ὡς ἡ ἐν
τῷ Ὀλύμπῳ ἀγνή θεῖα· μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὴν
πορφύραν χρυσιᾶν ἐκ τοῦ σπλάγος, τοῦ Ἀδώνι-
δος τὸ ὁποῖον ρεῦσαν ἐπ' αὐτῶν ἐκ τῆς πληγῆς
ἦν εὗτος ἔλαβε κνηγῶν κάπρον, ἔβαψεν αὐτὰ
διὰ παντός. Κατ' ἄλλην ὁμῶς παράδοσιν ἐθάφη
ὑπὸ νέκταρος τὸ ὁποῖον ὁ ἀτακτῶν μικρὸς υἱὸς
τῆς Ἀφροδίτης ἔχρυσεν ἐπὶ τῶν λευκῶν ρόδων.

Ὁ τρελλὸς θεῖσκος Ἐρωῖς, ἐχάρισεν εἰς τὸν
θεὸν τῆς Σιγῆς Ἀρπυράτην ρόδον διὰ νὰ μὴ
κατεγγέλη τὰς ἀνοικτίας του. Ἐντεῦθεν καὶ οἱ
ἀρχαῖοι ἐκρέμων ἀπὸ τῆς ὀροσῆς τῶν θαλάμων
των, ὁσᾶνς ἤθελον νὰ προσέλθωσιν εἰς οἰκογε-
νειακὴν συνδιάλεξιν, ρόδον ἢ ἐξ ὄφθαις — Ἐ-
σμέν ὑπὸ ρόδον — ἐσήμαινε ὅτι ἠδύνατό τις νὰ
ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως ἄνευ φόβου.

Ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος Σόλων
ἔλεγεν ὅτι οἱ θεοὶ μόνον τὴν γυναῖκα καὶ τὸ
ρόδον ἔπλασαν τέλεια.

Περὶ τοῦ ρόδου ἡ Αἰγυπτιακὴ παράδοσις ἀ-
ναφέρει ὅτι τοῦτο ἀνεβλάστησεν ἐκ πυρᾶς ἧτις
ἐμελλε νὰ καύσῃ ἀθῶακ νεάνιδα ἀδίκως κατα-
δικασθεῖσαν εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον. Τὰ
καϊόμενα ξύλα μετεβλήθησαν εἰς ρόδας ἐρυθρὰς
καὶ λευκὰς τοιαύτας ἀνθοβρεθείς. Καὶ ἰδοὺ τὸ
ρόδον ἐντεῦθεν σύμβολον τῆς ἀγνότητος καὶ τῶν
μαρτύρων.

Ὁ φεβερὸς Ἡλιεγάβαλος κατέπνιξε ὑπὸ τὸ
βάρος ἀνθῶν καὶ προ παντός ροδοπετάλων ὀ-
λους τοὺς μετ' αὐτοῦ συνδιασχεδάζοντας ἀνο-
λάστους φίλους.

Ἡ διάσημος Μογγόλος ἡγεμονίς Νουρμα-
χάλ ἐπλευσε μετὰ τοῦ αυτοκράτορος ἐντὸς μα-
κρωτάτης διώρυγος πεπληρωμένης ροδοστάγ-

ματος. Ἡ δὲ ἠλιακὴ ἀκτινοβολία μετέβαλε τὸ
ἐπιπολάζον ροδοστάμα εἰς τὸ ἔκτοτε ἐν χρήσει
αἰθέριον ροδέλαιον.

Ὁ κάλυξ τῶν ρόδων συμβολίζει τὸ κάλλος
καὶ τὴν νεότητα· φέρεται δὲ ὑπὸ τῆς νεωτάτης
τῶν χαρίτων Ἀγλαίας.

Ὁ μέγας Σιλωμων προκληθεὶς νὰ γνωρίσῃ
μεταξὺ δύο ρόδων τὸ ἀληθές καὶ τὸ τεχνητόν,
ἀφῆκε ἐπ' αὐτῶν μέλισσαν ἧτις πετάξασα ἐπὶ
τοῦ φυσικοῦ ἀνθου, ὑπέδειξεν εἰς τὸν βασιλέα
τὴν ἄρθρην ἀπάντησιν.

Τὸ ρόδον εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθῶν, κατὰ
τὰς Ἰταλικὰς ἀγροτικὰς ἐορτὰς παρθίνει μὲ
περικλιχρότους ἀμφιπέσεις ἄδουσι καὶ χορεύουσιν
ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην μὲ ρόδα.

Τὴν ὀσμήν του ἔλαβε ἐκ τοῦ νέκταρος μὲ τὸ
ὁποῖον διὰ τοῦ στόματος ἐρράντησεν αὐτὸ ὁ Ἐ-
ρωῖς.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Μ' ἄνθη τὰ ὠραιότερα, μὲ κρίνα καὶ μὲ ἴα,
Στεφάνι ὀλοπάρεθον πλέκω γὰρ σέ, Μαρία,
Καὶ σοῦ τὸ στέλλω δώρημα τώρα στὴ γιορτῇ σου
Νὰ τὸ φερῆς στὴν ὄμορφη στολίδι κεφαλῇ σου.
Σῦρος **Βρασίδας**

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Τὸ μεϊδιάμα ἐνῷ σοῦ δεικνύει τὰς θύρας τοῦ
Παραδείσου δύναται νὰ σὲ ὠθῇ εἰς τὴν Κόλασιν.

— Πολλάκις τις μεϊδιά δια νὰ κλαύσῃ ἄλλη ὑπαρ-
ξίς.

— Εἶνε ἡδὺ δηλητήριον.

— Εἶνε ὁ ταχυρόμορος τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημα-
των τῆς ψυχῆς.

— Τὸ μεϊδιάμα πολλάκις εἶνε δηλητήριον τεθημέ-
νον ἐντὸς χρυσοῦ δοχείου οὕτινος τὰ χεῖλη εἶνε ἐπι-
κεχρισμένα μέλιτος. **Ροδόφυος.**

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Λύσεις

Ἡ Μακεδονία εἶνε Ἑλληνική.

Ὁρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἐξῆς: Ἀρχζών, Ἐσω-
τύλος νεανίας, Δόν Ρουί Γουέξ Δέ Σιλβα, Δη-
μοφών, Ἡώ, *Singe* καὶ Ξενητ. Κρήσσα.

Βραβεύεται δὲ ὁ Δόν Ρουί Γουέξ Δέ Σιλβα.

Προτεινόμενα

Μικρὸς Διαγωνισμὸς.

Ἐπιζηροῦμεν ὅτι ἐὰν ὑπάρχει Ἕλλην ὅστις ἢ ἀγαθὴ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως **GREC** (!!) ὑπάρχουν τότε καὶ τισὶ παραδόσεις περὶ τῆς λέξεως ταύτης, ὥστε ὅλοι σας θὰ ἠεῖσάτε ἢ θὰ ἀνεγνώσατε περὶ αὐτῆς καὶ τί ὅτι γνωρίζετε λοιπὸν περὶ αὐτῆς ἀποστείλατε ἐν εἰδεί διηγήματός, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὴν μίαν σελίδα τῆς Φυλλίδος.

Ἡ καλλιτέρα παράδοσις περὶ τῆς λέξεως **GREC** θὰ δημοσιευθῇ καὶ θὰ βραβευθῇ μὲ ἐν ὥραις βιβλίον.

Ἐμπρὸς λοιπὸν Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες μάθατε τί σημαίνει τὸ ὄνομά σας!!

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

— (Ο) —

Ἡ ὀρνέουσα καρδία μὲ τὴν Λευκὴν ἀνεμώνην ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Ἐρην, καρδίαν, *Singe*, καὶ Νουμφίαν. ἢ Ἄτρωτος καρδία μὲ τὴν Ἐρην, καρδίαν, Ἀπ. ἐραστήν καὶ *Singe* ὁ Λάτρης τοῦ ἀπείρου μὲ τὴν Β. τῆς Λήθης καὶ Παρ. ἀκτίνα ὁ *Singe* μὲ τὴν Μελαγχολ. τρυγὸνα καὶ Πριγκ. Σερφία.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ὁ Ἄπογ. ἐραστής μὲ τὴν Θερ. Φυλλίδος ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Ἐρην, καρδίαν, Μελ. τρυγὸνα καὶ Ἕλ. ποιήτρια ἢ Ἄτρωτος καρδία μὲ τὴν Μελαγχ. τρυγὸνα, Παλ. καρδίαν, *Singe*, καὶ Ἐρην. καρδίαν ὁ *Singe* μὲ τὴν Παλ. καρδίαν Ὁρφάν. καρδίαν, καὶ Miss-Nevil.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

— 0 —

Ἑλληνικὰ Κοσμηῶν. Αἰτηθέντα φύλλα ἐστάλησαν εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Κοκοτὸν Κέρκυραν. Φύλλα ἐστά-

λήταν διεύθυνσις ἡλλάγη. — Ὁ φίλος Πάτρης δυστυχῶς ἐλήφθη ἀρχῇ ἄλλοτε ἐως τερσον. — Δ. Ρ. Γ. Δ. Σιλβα Αἰγίου. Β. β. τὸν λαμβάνει ταχυδρομικῶς — Δ. Κονιτόπουλον Ζάκυνθον. Δεῖ πρέπει ν' ἀποθαρρύνεσθε ἐξικολουθεῖτε νὰ γράφητε καὶ ἀποστέλλετε — Ἕλ. Παλὶν Κέρκυραν. Ἐκ τῶν μεταφράσεώς σας ἐξελέξαμεν τὴν «Ἀσυνήθη Διακίδασιν» εἶνε πολὺ πρωτότυπος καὶ ὠροῖα καὶ εἰς τὴν μεταφρασίν ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς ὅα ἀρίστοι μὲν τὴν δημοσίευσίν της ποταχῶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Ἄγνωστοι» ὁ ὅποιος νομίζομεν ὅτι εἶνε μᾶλλον κατὰλληλος. — Φιλήμονα Ρέθυμον. Ἀποροῦμεν τὰ μέγιστα πῶς δὲν λαμβάνετε τὰ φύλλα ἐφ' ταχικῶς ὡς ἀποστέλλομεν κατὰ ὑπὸ τὸ ὄνομά σας εἰς Ρέθυμον ἢ μήπως ἠελάξτε διεύθυνσιν; Πρὸ καιροῦ μάλιστα σας ἀπεστείλαμε μικρομυνηματα ὑπὸ τῆς Δ. Ἐρην καὶ Θερ. Φυλλίδος ἀλλὰ δὲ ἀπητήτατε ἀναμείνομεν ἐπιτολήν σας. — Ξ. Κ. ἦταν. Ἐλαβον καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. (Ε. Κ.) Δὲν γνωρίζομεν τίνας σας ὀφείλουσιν εἰπως κάμωμεν τὰς δικίας παρατηρήσεις σας ἄλλως δὲν πρέπει ν' ἀντεκδικηθῆσθε οὕτως ἐπιζηροῦμεν ὅμως ὅτι θὰ συμφωνήσατε μὲ τὴν γνώμην μας καὶ ἀναμείνομεν. — Δημοφῶντα Βίλον. Ἐπιτολή σας ἐλήφθη, καὶ μετὰ μεγάλης χαρῆς ἴδομεν ὅτι δὲν διεψεύσθημεν τῶν ἐλπίδων! μὲς εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τὰ γραφεῖα τῆς «Φυλλίδος» ἀνιχνυόμενοι τὴν ἐκτέλεσι, πασης παραγγελίας τῶν συνδρομητῶν μας εὐρισκομένων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ Ἐξωτερικῶ ὡς τὴν ἀγορὰν βιβλίων, ἐμπορευμάτων, ἐγγραφῶν εἰς ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας κτλ.

— Διαικμενεῖ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Ἀνδρέας Πολένδας.

— Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκκλησιῶν 61 φαρμακείον κού κ. Ρινάλλου Βιαγκίνη εὐρίσκονται τὰ νοπότερα φάρμακα καὶ μὲ τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

Τὰ γραφεῖά μας μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστριαίου 51 (ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀνεξαρτησίας.)

ΤΥΠΟΙΣ «ΑΘΗΝΑ ΤΑΧΟΣ»

15 — Ἀρῆμαι, Ὁδὸς Περιπέλους — 15